

316/20 sb. z. a n. lodě námořní na roveň postaveny nemovitým věcem. Zákon upravující exekuci na lodi námořské, slíbený v 23 cit. zák., dosud vydán nebyl a prováděcí nařízení čis. 345/20 sb. z. a n. pohybuje se jen v rámci zákona čis. 316/20, vztahuje se tudíž jen na dobrovolné smluvní zástavní právo k lodím námořním, v lodní rejstřík zapsaným, nedovolává se v § 6 předpisů exekučního řádu, a nelze ho tudíž použít na případy exekuce na lodi námořní, a to ani obdobou, neboť pouhým nařízením nelze změnit nebo doplňovat zákon, pokud by doplnění toto překročovalo rozsah zákonného předpisu, jako by tomu bylo v tomto případě. Lodi námořní, na něž se vede exekuce, nejsou věci nemovitou ani podle své přirozené povahy, ani podle nějakého zákonného předpisu, nelze proto na ně vésti exekuci podle § 87 a násl. exek. řádu a proto rekursní soud právem exekuční návrh zamítl.

Čís. 11742.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čis. 111 sb. z. a n.).

Jednání proti dobrým mravům soutěže musí být jednáním určitým.

Určité jednání, jež jest o sobě bezvadné, může se státi s hlediska dobrých mravů soutěže závadným, bylo-li předsevzato za jistých okolností anebo v určité konstelaci. Nestačí, že si soutěžitel sjednal na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi jakousi soutěžní výhodu, již vzniká jistá porucha ve vzájemných stycích a vztazích soutěžitelů.

Každý soutěžitel má mít právo na své postavení v soutěžním (konkurenčním) boji podle použitého kapitálu a podle pracovní síly.

Lepší soutěžní postavení soutěžitelovo v soutěžním boji nečiní ještě jeho soutěž o sobě nekalou, leč že by své větší soutěžní kapacity zneužíval.

Není účelem zákona chránit soutěžitele v ten způsob, že by některého soutěžitele pro jeho lepší kapacitu jim nepohodlného mohli ze soutěžního boje prostě vyloučiti.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, Rv I 898/31.)

Žalovaná elektrárenská společnost měla s městskou obcí ch-skou smlouvu, podle níž má vyhrazeno monopolní postavení při dodávání elektrického proudu v okruhu města Ch. Žalovaná měla i dále na základě výnosu okresní politické správy v Ch. z května 1921 koncesi k živnostenskému zřizování zařízení pro výrobu a vedení elektrického proudu za účelem osvětlování, přenášení síly a ostatního použití živnostenského a domácího, jakož i k živnostenskému provozu elektrárny v Ch. Žalovaná firma vydala podmínky připojení, v nichž uvedla předpoklady, za nichž se lze připojit na síť elektrárny v Ch. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalující elektrárenská společnost na žalované elektrárenské společnosti, by žalovaná byla uznána povinnou zanechat instalace soukromých zařízení, to jest zanechat instalace takových zařízení, která nenáleží k veřejné rozvodní síti podniku, v jejím okruhu dodávky proudu, po případě odstraniti stav, který tu je, totiž účastenství žalovaných v konkurenčním boji se žalobkyní v tomto okruhu. Pro

cesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Žalobkyně opírá žalobu v podstatě o generální klausuli § 1 zák. o nekalé soutěži vztahem k § 13 tohoto zák. v rámci generální klausule. Nekalou soutěž žalované spatřuje žalobkyně ve využití daleko lepšího postavení žalované vstupem do konkurenčního boje se žalobkyní vůbec, nebo povšechně řečeno ve dvojím postavení žalované jako přezkoušitelky a dodavatelky na jedné a konkurentky na straně druhé. Činnost žalované, že na základě koncese k zařizování soukromých instalací takového soukromé instalace také provádí, přes její hospodářsky mocenské postavení proti žalobkyni, napadá se jako nesouhlasující se zákonem o soutěži. V literatuře a v právních pojednáních jest všeobecně uznáno, že využívání hospodářského monopolního postavení může býti za určitých okolností odporující mravům. Živnostník, který zaujímá takovéto postavení hospodářsky monopolní, nemůže si vymíniti výhody, jimiž by byla dána obchodnímu styku zvláště tísnivá pouta. Zvláště pak se přihází tak tehdy, když majitel monopolu ukládá těm, kdož jsou na něho odkázáni, zneužívaje poměru závislosti, takové podmínky, s nimiž oni při svobodě svého hospodářského rozhodování nemohli býti srozuměni. Zneužívání monopolního postavení může tu býti za zvláštních poměrů i tehdy, kdy se sice druhá strana nezatěžuje více, než obyčejně, naproti tomu se však ostatní živnostníci téhož odvětví vylučují vůbec ze soutěže opatřeními majitele monopolu, která jsou možná jen s pomocí monopolního postavení (rozs. v. z. soudu Drážďany 11. 9. 1926). Podle komentáře Rosenthalova a právního pojetí říšského soudu v Lipsku musí pozůstávati při živnostenských zájmových bojích — a o takový jde v souzeném případě — přiměřený vztah mezi výhodami, jichž využívá útočník, a škodami, které způsobuje druhé straně. Podle stálého právního názoru říšského soudu v Lipsku přichází v úvahu, zda živnostenský zájmový boj v jednotlivém případě jest správný, či nekalý, tedy protiprávní, jednak podle účelů, jež sleduje, jednak podle použitých prostředků boje. Je-li podle toho dán zásah mravům odporující do cizí právní sféry, jest tu provinění proti § 1 zák. o n. s. Sama o sobě jest dovolenou každá soutěž, jejímž účelem jest podpora dosažení živnostenského cíle, i kdyby byla pro spolumoutěžitele nepohodlná, ba dokonce i osudná. Za nepřipustné jest považovati nejen takové prostředky boje, které (samy o sobě) spočívají v protiprávních jednáních, nýbrž i opatření, přinášející s sebou poškozování druhé strany, která podle všeobecného mravního názoru obecně, nebo za určitých okolností jsou neslušná a nespravedlivá, takže se jeví jako opatření zvlé a nevraživosti. Opatření, které přináší jen stěžování cizího provozu, neohrožuje však trvale obchodní existenci postiženého, neb úplně ochromuje živnostenský provoz, které totiž ponechává postiženému možnost jiného výdělků, nemůže býti pokládáno za opatření vybočující z mezí dovolené míry v hospodářském boji. Závadnost zájmového boje nespočívá v tom, že nastupuje prostě skutečnost ničící cizí existenci, nýbrž v tom, že tento účinek byl buď zamýšlen, nebo vyvolán způsobem, jakým byl veden boj. (Komentář Rosenthalův z roku 1928 str. 117.) Podobné stanovisko zaujímá i judikatura rakouská. Ustanovení § 1 německého a rakouského zákona o nekalé soutěži souhlasí v podstatě s § 1 zdejšího zákona o nekalé soutěži, i když § 1 zdejšího

zákona o soutěži vyžaduje jednání, které jest »způsobilým poškozovati«
 spolusoutěžitele, poněvadž se i shora dotčená judikatura vztahuje na ta-
 kovéto poškozování spolusoutěžitele. Shora uvedených zásad mohlo tedy
 býti podle smyslu použito v souzeném případě. Podle těchto zásad ne-
 lze shledati v tom, že žalovaná má a vykonává koncesi ku provozování
 soukromých instalací, jednání o sobě mravům odporující ve smyslu § 1
 zák. o nek. soutěži, a to ani proto ne, že žalovaná má práva uvedená
 v podmínkách připojení, která, jak žalobkyně sama doznává a bylo zji-
 štěno, jsou úředně schválena a v povaze věci odůvodněna, a živnosten-
 ský úřad udělil žalované, což rovněž není popřeno, koncesi ku provozo-
 vání soukromých instalací. I když lze uznati, že všeobecně mají býti pod-
 mínky soutěže pro všechny soutěžitele ve smyslu zákona o nekalé sou-
 těži stejné, nelze přece neurčiti, že žalované není vyhrazeno její hospo-
 dářsky mocenské postavení pro její užitek, nýbrž všeobecně, ve veřej-
 ném zájmu, a že toto hospodářsky mocenské postavení jest odůvodněno
 povahou věci samé. Sdružení obou koncesí pro dodávání proudu a ku
 provozování živnosti instalatérské v jedné osobě, v osobě žalované, ne-
 činí soukromým instalatérům v souzeném případě nijak nemožným vý-
 kon jejich koncese, i když tento značně stěžuje. Když živnostenský úřad
 udělil přes toto sjednocení obou koncesí v osobě žalované i jiným oso-
 bám koncesi ku provozování živnosti instalatérské, nelze v tom spatřo-
 vati rozpor, poněvadž i soukromí instalatéři mohou provozovati své živ-
 nosti, ovšem šetříce oprávnění žalované podle dodávacích podmínek,
 která byla schválena úřadem ve veřejném zájmu. Nelze dále neuznati, že
 koncese žalované, týkající se dodávky proudu, byly uděleny časově dří-
 ve, než koncese soukromým instalatérům, poněvadž pro tyto jest exi-
 stence místní sítě a výroba elektrické energie předpokladem. Svou čin-
 ností a svým investovaným kapitálem opatřila žalovaná teprve podklad
 pro to, by vůbec mohly býti prováděny soukromé instalace. Přirozeně
 zakalkulovala žalovaná strana při zřízení místní sítě a zavedení dodávky
 proudu také provádění soukromých instalací a z toho pocházející zisk.
 Že nelze na oprávnění příslušející žalované straně podle podmínek pro
 dodávku proudu a připojení nahlížeti jako na funkci podle § 13 písm. c)
 zák. o nek. sout., přiznala žalobkyně sama. Podle názoru soudu nespo-
 čívá tedy ve spojení obou koncesí v osobě žalované a v provozování
 koncese k zavádění soukromých instalací žalovanou žádné mravům od-
 porující jednání ve smyslu generální klausule § 1. Naproti tomu mohlo
 by ve vykonávání této koncese spočívat mravům odporující jednání ve
 smyslu § 1 zák. o nek. sout., kdyby totiž žalovaná vykonávala tuto kon-
 cesi a práva jí příslušející podle podmínek o připojení a využívala svého
 hospodářsky mocenského postavení takovým způsobem, že by práva jí
 vyhrazená uplatňovala takovým šikanujícím způsobem, by si ku škodě
 soukromých instalatérů opatřila prospěch k jejich škodě a jim tak zne-
 možnila provozování jejich koncese. Neboť o tom, že žalovaná skutečně
 zaujímá proti soukromým instalatérům význačné hospodářsky mocenské
 postavení, nemůže ani ona sama pochybovati, toto spočívá v právech jí
 příslušejících podle podmínek připojení, zvláště v právu na přezkoušení
 zařízení zbudovaných soukromými instalatéry, kterážto práva jsou jí vy-
 hrazena ovšem ve veřejném zájmu a jako vyplývající z povahy věci.

Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Pokud žalující strana uvádí, že jde o konkurenční boj soukromých instalatérů s elektrickými podniky vůbec, je to pro posouzení sporu nerozhodné; dokládá-li, že důvodu živnostensko-právního k zakročení proti podnikům nadaným určitými výsadami nebylo, a že mohly proto podniky využití svého monopolního postavení kdykoliv a samovolně ke škodě soukromých instalatérů, je to zase všeobecné tvrzení nedoložené fakty a proto neschopné, by se na jeho základě proti podnikům, a tedy v souzeném případě i proti žalované straně mohlo postupovati podle § 1 zákona o nekalé soutěži, na nějž snad soukromí instalatéři čekali, jenž však předpokládá určité jednání (arg. § 1 slova »jednání« atd.). Až se podniky, tedy i žalovaná strana, takového jednání dopustí, bude jistě lze žalující straně nebo jinému soukromému podnikateli o zdržení se takového, ale jen takového jednání žalovati; do té doby nelze však soukromým instalatérům, a tedy ani žalující straně na to mysliti, že by povšechným použitím ustanovení zákona o nekalé soutěži mohli proraziti proti oprávnění podnikům, tedy i žalované straně živnostenským úřadem danému a jimi v mezích toho oprávnění používanému. Pokud tedy jde o řádné používání, platí i tu všeobecná zásada: »Qui suo jure utitur, neminem laedit« a platí v souzeném případě tím spíše, ana žalující strana netvrdí a nemůže tvrditi, že se žalovaná při provádění instalací mimo okruh rozvodní sítě a u připojení na ni dopustila konkrétního, závadného jednání, ba naopak sama musela připustiti, že žalovaná — i kdyby byla mohla proti žalující vystoupiti, jako když zamýšlená přípojka jí nebyla ohlášena dle předpisů předem, nýbrž již hotová — toho nepoužila a důsledky z toho nevyvozovala. Tím méně lze žalované vytýkati, že zneužívala ke škodě soukromých instalatérů, speciálně žalobkyně, svého práva kontroly při zamýšleném připojení na rozvodní síť, při přezkoušení soukromé instalace a při výkonu stávající instalaci kdykoliv kontrolovati, a soud prvé stolice nebyl s to, by případ podobného zneužití zjistil. Se všeobecně uplatňovanou devisou strany žalující, že instalační práce mimo obvod rozvodní sítě žalovanou stranou prováděné v domech odběratelů elektrického proudu jsou závadné a tudíž nekalé proto, že je provádí žalovaná ve výkonu svého — jak je žalobkyně terminuje — dvojitého postavení, souhlasiti nelze a nesouhlasí s ní proto ani odvolací soud. Strana žalující, by odvolání ještě blíže podepřela, uvádí, že závadnými jednáními mohou býti buď jednání o sobě závadná, nebo taková, jež se jimi stanou za určitých poměrů. Do oné skupiny řadí jí uvedené jednotlivé případy, jež však nežaluje, a v nichž nad to soud prvé stolice právem nic závadného nezjistil; do druhé skupiny řadí soukromé instalace žalovanou stranou prováděné. O nich uvádí, že jsou o sobě činy nezávadnými, že však pečeť závadnosti jim dává provoz při dvojitém postavení strany žalované, a srovnává to s krádeží absolutně zakázanou a závadnou a přijetím darů úředníkem ve službě relativně zakázaným a tedy nemravným. Ale přirovnání to se tu nehodí, neboť přijetí daru ve věcech úředních je zákonem výslovně zakázáno, soukromé instalování však je žalované úředně koncedováno. Že snad činnost žalované, shledávaná žalobkyní závadnou, jí vzhledem k jejímu mocenskému postavení přináší poměrně větší zisk, a žalobkyni a jí podobným soukromým instalatérům citelnou

ztrátu, může být snad pravda, ale že a proč činnost tu nelze pokládati proto ještě za závadnou ve smyslu § 1 zákona o nekalé soutěži, soud první stolice správně dovodil; vždyť je snad konkurentu možno, neb aspoň pojmově myslitelná možnost, žalovanou stranu v tomto konkurenčním boji dovolenými ještě výhodnějšími prostředky soutěže předčítí a tak odběratele proudu pohnouti, by se od ní odvrátili. Není na místě srovnávat tuto činnost žalované s činností soudce ve věcech jeho příbuzných; platí i tu, co shora bylo řečeno při nevhodném srovnání, ježto činnost soudce ve věcech jeho blízkých příbuzných jest mu jurisdikční normou a trestním řádem zakázána a zmatečná, tu však jest činnost žalované úředně povolena. Pokud žalobkyně uvádí, že napadený rozsudek zjišťuje, že jednání žalované nebylo ve všech případech korektní, netřeba se soudu odvolacímu s tím blíže zabývat, ana žalující strana blíže neuvádí, proč by proto bylo také závadné ve smyslu § 1 citovaného zákona. Vytkl ostatně již napadený rozsudek, že nic v tom směru nevyšlo na jevo. Marně se snaží odvolatelka i dalšími vývody seslabiti názor, že žalobou podle zákona o nekalé soutěži nevolila správnou cestu k odstranění možnosti instalací mimo obvod rozvodní sítě žalovanou stranou v monopolním okrese prováděných dle koncese jí udělené. Poukazuje-li k tomu, že jako soukromý instalatér má žalovaný podnik totéž postavení a měl by míti i zcela stejnou posici soutěžní jako všichni ostatní soukromí instalatéři, sama se poráží, uvádějíc dále, že každý konkurent má míti právo na své postavení v konkurenčním boji právě podle použitého kapitálu a pracovní síly; ničím neprokažuje, že tomu tak v souzeném případě není, zejména, že žalovaná svého mocenského postavení zneužívá, nařikajíc si jen na toto postavení a z něho, či lépe vedle něho povolenou možnost soukromých instalací jako relativně nemravné činnosti. Sama také výslovně připouští, že mimo obvod rozvodní sítě jest žalovaná stejně oprávněným soutěžitelem se soukromými instalatéry a, uvádí-li dále, že se fakticky žalovaná strana těší vzhledem k svému monopolnímu postavení, jež jí neupírá, jistým přednostem a možností snažší konkurenční posice, připouští, že jest tato posice oprávněna podle přirozenosti věci (kontrola, přezkoušení) a že postavení toto jest žalované dáno stejně jak se objevuje obsahově v předpisech o připojích všech elektrických podniků a i v normách vydaných elektrotechnickým svazem čsl. ministerstvem schválených a doporučených. Uvádí-li žalobkyně, že se žalovaná těmito připojenými předpisy stala přezkoušecím orgánem a tudíž jistého druhu představeným úřadem, není — jak jest znovu s důrazem opěťovati — nikterak s to prokázati, že žalovaná svého postavení skutečně již zneužívala k odpírání dodávek proudu, šikanování co do převzetí přípoje a pod.; pouhá možnost toho nestačí, třeba by bylo lze souhlasiti s žalující firmou, že se zneužití úřední autority k účelům soutěže přičítá dobrým mravům. Za takovéto zneužití nelze však pokládati o sobě podání levnějších ofert na zařízení domácí instalace, ana žalobkyně ani ne tvrdí, že tu byla úmluva určité ceny zachovávatí a že šlo v souzeném případě skutečně o podbízení. Lze souhlasiti se žalující stranou, že se ke skutkové povaze činu podle § 1 citovaného zákona nutně nevyhledává přivodění škody, že stačí způsobilost činu škodu přivoditi, ale i tu platí, co již dříve bylo zdůrazněno, že by tu napřed určitý čin musel být (§ 1

»jednání« § 13 slova »sdělí, učiní přístupným, užije«), a že v tomto směru konkrétní činy žalobou stíhány nejsou. Zejména tedy není tvrzeno a prokázáno, že žalovaná na př. žalobkyni jakýmkoli způsobem byla hleděla odlákat odběratele. Žalobkyně, nehledíc k tomu, že odnětí soukromého instalatérství nelze dobře žádati cestou soudní a zvláště žalobou podle § 1 zákona o nekalé soutěži, nemůže to činiti zvláště proto, že se nemůže odvolávat na právo priority, a tedy na právo staršího užívání podobně jako je tomu na př. při ochraně podnikových zařízení podle § 11 odst. (3) citovaného zákona; také to nečiní a činiti nemůže, ano teprve zavedení rozvodní sítě poskytlo soukromým podnikatelům možnost k založení jejich soukromo-instalatérské činnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná elektrárna má smlouvu s městskou obcí ch-skou, podle níž jí výhradně dodává elektrický proud. Podmínky připojení, jež vydala, kryjí se v podstatě s obsahem čís. 32 a) předpisů a norem, vydaných československým svazem elektrotechnickým (E. S. Č.) v Praze, jež jsou závaznými pro všechny elektrárny a jež byly vyhlášeny po dorozumění se státními úřady a uvedeny ve známost. Podle těchto podmínek, ve kterých nelze shledati nic závadného, musí býti o připojení na elektrickou rozvodní síť žádáno písemně u elektrárny, a jest tam dále stanoveno, že instalace uvnitř budov smějí býti prováděny kromě elektrárny jen koncesovanými soukromými závody, a musí odpovídati předpisům a normám E. S. Č., při čemž elektrárny mají právo, instalace provedené soukromými instalatéry čas od času přezkoumati a, je-li toho potřeba, požadovati, by instalace byla dána do pořádku, neb, by provedeny byly potřebné změny. Nekalou soutěž po rozumu § 1 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., spatřuje žalobkyně v tom, že žalovaná elektrárna přes toto své »mocenské« postavení ve svém obvodu dodání proudu vůbec vstupuje do konkurenčního boje s ostatními instalatery, pokud se týče také sama provádí tak zvané domovní instalace (instalace uvnitř budov), třebas tak činí v rámci instalaterské koncese úřadem jí udělené. Dovolání připouští, že i jednání proti dobrým mravům soutěže vůbec ve smyslu § 1 zák. o nekalé soutěži musí býti jednáním určitým, ale tvrdí, že v rozporu s dobrými mravy soutěže jsou právě veškerá instalační jednání žalovanou elektrárnou v pozastavené konstelaci vykonaná vůbec a tedy každé jednotlivé takové její jednání spadající do souboru této její pozastavené instalační činnosti. Že toto stanovisko jest naprosto pochybené, dolíčil správně již odvolací soud, zdůrazniv vystižně, že o nekalé soutěži bylo by lze mluvit jen, kdyby žalovaná své větší soutěžní kapacity nějak zneužívala, jakž i žalobkyně v první stoličce tvrdila, ale podle nenapadeného zjištění prvního soudu neprokázala, zdůrazňujíc ostatně i v dovolání, že tyto případy žalobou zasáhnouti vůbec nemínila. Pravdu má dovolání v tom, že určité jednání, které jest o sobě bezvadné, může se státi s hlediska dobrých mravů soutěže závadným tím, že bylo předsevzato za jistých okolností nebo, jak dovolání uvádí, v určité konstelaci, ale tím ještě není dokázáno, že tomu tak jest při

souboru pozastavených instalačních prací, provádí-li je žalovaná elektrárna, a zejména to nelze odvozovati z toho, že si žalovaná elektrárna sjednala na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi jakousi soutěžní výhodu, již vzniká jistá porucha ve vzájemných stycích a vztazích soutěžitelů, totiž soutěžní přednost její a soutěžní újma ostatních soutěžitelů, jak bylo vysloveno a blíže odůvodněno v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 9971. Že jednání, jsoucího v rozporu s dobrými mravy soutěže, mohou se dopustiti i úřady, jest pravda, ale o takový případ nejde, a pokud dovolání poukazuje na »pseudoúřední« postavení elektrárny vzhledem k jejím právům kontrolním a dozíracím, stačí podotknouti, že nebylo dokázáno, že žalovaná tohoto svého postavení jako elektrárna zneužívala. Pravdu má dovolání i v tom, že každý soutěžitel má míti právo na své postavení v konkurenčním boji podle použitého kapitálu a pracovní síly, ale přezírá, že to platí stejně i pro elektrárny, jež vynaložily potřebný kapitál i pili při zřízení svého závodu a tím soutěžícím instalatérům teprve umožnily, by svou živnost provozovali. Dovolání má pravdu i v tom, že pro podstatu § 1 zákona o nekalé soutěži stačí, by jednání bylo způsobilé poškoditi soutěžitele, což ostatně plyne ze samého doslova zákona. Ale odvolací soud v té příčině nevyslovil opačný právní názor, a není tím nic získáno pro řešení další otázky zde v úvahu přicházející, zda pozastavené jednání žalované elektrárny jest i v rozporu s dobrými mravy soutěže, což jest další složkou podstaty podle § 1 zákona o nekalé soutěži. Pokud dovolání uvádí, že mezi elektrárnami a osobami je řídícími budou dvě skupiny, takové, které mocenské postavení by zneužívaly, a takové, jež by tak nečinily, lze to připustiti, ale s věcí to nemá co činiti, neboť jde jen o to, zda žalovaná elektrárna své větší soutěžní kapacity vskutku zneužívá, což, jak uvedeno, nebylo prokázáno, a co prokázati žalobkyně podle svého stanoviska a svého výslovného tvrzení ani nemínila. Že konkurenční postavení elektráren v konkurenčním boji, o který jde, jest snad lepší, nečiní, jak výše již bylo dolíčeno, jejich soutěž o sobě nekalou, a není účelem zákona chrániti soutěžitele v ten způsob, že by některého soutěžitele pro svou lepší kapacitu jim nepohodlného mohli z konkurenčního boje prostě vyloučiti, čehož se žalobkyně ohledně tak zv. domovní instalace vpravdě domáhá.

Čís. 11743.

Zaúčtoval-li dlužník na splátku vyrovnací kvoty pohledávku, již si dal za tím účelem postoupiti, jež však, jak se dodatečně ukázalo, v čase postupu již nebyla po právu, jednal na vlastní nebezpečí. Bylo-li tím zaviněno zpoždění v placení vyrovnací kvoty (§ 57 vyr. řádu z roku 1914), nejde o omluvitelné nedopatření.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, Rv I 994/31.)

Ve vyrovnacím řízení o jmění žalovaných zaúčtovali žalovaní na poslední splátku vyrovnací kvoty palmární pohledávku Dr. H-a za žalobcem, již si za tím účelem dali postoupiti, jež však v čase postupu již nebyla po právu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalova-